

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Οι Νόμοι
του Σύμπαντος

Θεωρείται απολύτως βέβαιον, ότι καμία θεωρία για το Σύμπαν, που να περιγράφει την δομή και το σχήμα του, θα μπορέσει να αποδειχθεί πειραματικά στο μέλλον ...

Οι περισσότεροι Φυσικοί επιστήμονες του κόσμου, μέχρι σήμερα, δραστηριοποιήθηκαν στην ανάπτυξη διαφόρων θεωριών, με μοντέλα που περιγράφουν «πώς είναι το Σύμπαν». Όμως «γιατί το Σύμπαν υπάρχει», δεν απετέλεσε μέχρι σήμερα αντικείμενο σοβαρής έρευνας από κανέναν μελετητή της διεθνούς επιστημονικής κοινότητας.

Θεωρείται απολύτως βέβαιον, ότι καμία θεωρία για το Σύμπαν που να περιγράφει την δομή και το σχήμα του, θα μπορέσει να αποδειχθεί πειραματικά στο μέλλον, για τον απλούστατο λόγο, ότι ο άνθρωπος που το παρατηρεί και το μελετά είναι, όχι μόνον εντός του, αλλά ταυτόχρονα και εντός του Απειρου που το ορίζει.

Αν δεχθούμε ως επαρκή την αρχαία Ελληνική ρήση, ότι: «ο κόσμος έλκει την καταγωγή του από το Άπειρον», τότε έχουμε πολύ σοβαρούς και αποδεικτικούς λόγους να καταρρίψουμε το μύθο της Μεγάλης Έκρηξης και της Μεγάλης Σύνθλιψης.

Όμως, μία ακόμη σοβαρή αιτία για την λογική απόρριψη της θεωρίας του Big Bang, που με πραγματικό πάθος προσπαθούν να «στοιχειοθετήσουν» ορισμένοι επιστήμονες, είναι η σχέση των Νόμων με το ίδιο το Σύμπαν.

Κι επειδή μέχρι σήμερα, ένα μεγάλο μέρος της Επιστήμης ασχολείται με ένα Σύμπαν που διέπεται από Νόμους και όχι με τους Νόμους που κυβερνούν και ορίζουν ένα Σύμπαν, πρέπει πλέον να συνειδητοποιήσουμε την ουσία υπάρξεως των Νόμων, κάτω από την δραστηριότητα των οποίων υπάρχει και βιώνει το σύνολο των κόσμων που το συγκροτούν.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Το πρώτο πράγμα που είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε, είναι ότι ζούμε μέσα σε ένα φυσικό κόσμο που τον αντιλαμβάνονται οι πέντε αισθήσεις μας, αλλά οι Νόμοι που διέπουν αυτόν τον κόσμο και εξαρτούν κάθε εκδήλωση της δρώσας ζωής είναι αόρατοι, απροσδιόριστοι και παντοδύναμοι.

Όλα τα ορατά πράγματα του κόσμου, κυβερνώνται από τους αόρατους Νόμους. Η Επιστήμη σχολιάζει και ερευνά τα ορατά και, είναι απολύτως σαφές ότι, όταν η έρευνα γίνει μελέτη και σε συνέχεια απόδειξη, καταλήγουμε στην ανακάλυψη του ζητούμενου αποτελέσματος που προκύπτει από ένα συγκεκριμένο Νόμο, χωρίς όμως ποτέ να διαπιστώσουμε την υφή, την φύση και την αιτία που ορίζει τον ίδιο το Νόμο.

Ο Αναξίμανδρος ταυτίζει την Κοσμολογία με την Θεολογία και ο Θεός εκφέρεται, όχι σαν μία προσωποποιημένη ιδέα, αλλ' ως επίθετο του Απειρου, δηλαδή του Θείου.

Αρχή των όντων είναι το Άπειρον, από το οποίο δημιουργούνται οι ουρανοί και οι κόσμοι τους. Απ' όπου κι αν προέρχεται η γένεση των όντων, εκεί ακριβώς συντελείται και η φθορά τους, σύμφωνα με την ανάγκη της παγκόσμιας Αρμονίας και της απόλυτης Τάξης.

Κατά τις Αρχές του Θαλή, τις οποίες ασπάστηκε ο Αναξίμανδρος, το Άπειρο είναι τοπικά απεριόριστο, είναι αυτογέννητο, αυτοτελές, ανεξάντλητο και πλήρες.

Όλα τα όντα του κόσμου, αλλά και οι ίδιοι οι κόσμοι, έχουν σαν πηγή προέλευσής τους το Άπειρο. Κι ενώ το Άπειρο είναι ουσία δυναμική, ενιαία και αδιαχώριστη, είναι ταυτόχρονα απροσδιόριστη, κλεισμένη στο κέλυφος του Θείου.

Η αποπνευματοποίηση των έργων της φύσης από ένα «παγερό επιστήμονα» που δεν μπορεί ή δεν θέλει να ερευνήσει τίποτα με τα μάτια της ψυχής, τον καθιστά ελλειπή για την ίδια την επιστήμη που υπηρετεί.

Ο Αναξίμανδρος πιστεύει ακράδαντα, ότι με κανέναν άμεσο ή έμμεσο τρόπο δεν μπορεί να οαποδειχθεί μια «αρχή του κόσμου», γιατί όλα τα δομικά στοιχεία της φύσης και του σύμπαντος αποτελούν «ενιαίαν Αρχήν».

Αυτή η Αρχή κρύβει μέσα της την Πλήρη και Απόλυτη Νομοτέλεια. Η Πλήρης Νομοτέλεια είναι Αυθύπαρκτη και Άπειρη κατά το πλήθος της, ορίζουσα «την Τάξη και την Ενότητα των Πάντων».

Το Άπειρον και η Νομοτέλεια είναι οι απόλυτες δυνάμεις που ορίζουν το χάρτη, στον οποίον έχει σχεδιασθεί ο «εν δυνάμει» κόσμος της Ακίνησιας και ο «εν δράσει» κόσμος της Κίνησης. Και οι δύο αυτοί κόσμοι ανήκουν στην κοινότητα του Απείρου.

Μια από τις μεγαλύτερες πλάνες που χαρακτηρίζουν πολλούς επιστήμονες της εποχής μας, είναι ότι: διαχωρίζουν το «επιστημονικό κύρος» από το «θεολογικό».

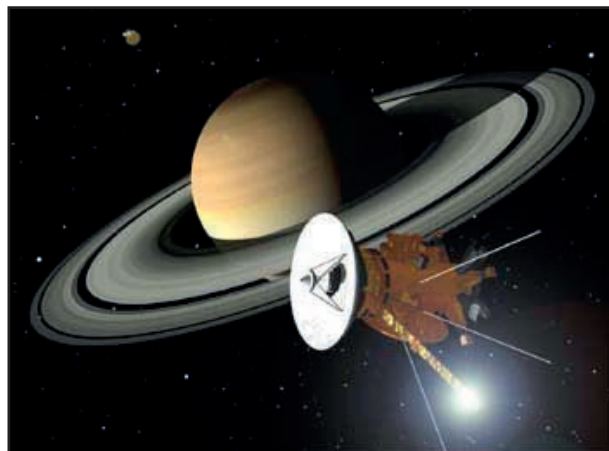
Αυτή η «κάστα» επιστημόνων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και ο Stephen Hawking, πιστεύει στους Νόμους, αλλά όχι στο Νομοθέτη, πιστεύει στο Αιτιατόν αλλά όχι στο Αίτιον, πιστεύει στη Δημιουργία, αλλά όχι στο Δημιουργό.

Με ύφος, ενίοτε ειρωνικό, χαρακτηρίζουν σαν «γραφικούς» αυτούς που συνδέουν την Επιστήμη με τη Θρησκεία και προσπαθούν με κάθε μέσο και κάθε τρόπο να υποβιάσουν το κύρος της θεολογικής άποψης για κάθε εξήγηση και κάθε ερμηνεία των πραγμάτων του κόσμου.

Πρέπει με σαφήνεια να ομολογήσουμε, ότι αυτό δεν αποτελεί απλά μια εσκεμμένη η αυθόρμητη πλάνη, αλλά έλλειμμα νοητικό, που ενίοτε ερευνάται και ως ψυχικό νόσημα.

Η αποπνευματοποίηση των έργων της φύσης από ένα «παγερό επιστήμονα» που δεν μπορεί ή δεν θέλει να ερευνήσει τίποτα με τα μάτια της ψυχής, τον καθιστά ελλειπή για την ίδια την επιστήμη που υπηρετεί.

Αν τα γεγονότα της Φύσης και του Κόσμου, αποτελούν μηχανικά επακόλουθα Συμπαντικών εργαλείων, τότε, δεν είμαστε τίποτ' άλλο, παρά κουρδιστά ανθρωπάκια που κατά τύχην ήρθαν, κατά τύχην υπάρχουν και κατά τύχην θα φύγουν από ένα κόσμο που κι αυτός, κατά «τύχην μηχανικήν» περιφέρεται γύρω από ένα ήλιο που τον φιλοξενεί.

Όλα τα στοιχεία που συγκροτούν τις δομές του Απειρού είναι «εκ της αυτής ουσίας», ομοούσια στον μερισμό τους και στο άθροισμά τους, που αφορά στο σύνολο των κόσμων.

Αν αντίθετα, αντιληφθούμε την ενότητά μας με το θαυμαστό κόσμο που μας περιβάλλει και συνδέσουμε την Επιστήμη της Έρευνας με την Επιστήμη της Ψυχής... αν αισθανθούμε ότι ο Παγκόσμιος Νόμος δεν βρίσκεται μόνον έξω μας αλλά και μέσα μας και γίνουμε «Ένα» με αυτόν, τότε έχουμε το δικαίωμα να ερμηνεύσουμε, σαν πραγματικοί Επιστήμονες, τους Νόμους που κάνουν τη Φύση και το Σύμπαν να υπάρχουν.

Για να αντιληφθούμε σε ολόκληρο το εύρος του τον δυσυπόστατο Κόσμο της Ακίνησιας και της Κίνησης, δηλαδή τον Θείο και τον Αισθητό, που και οι δύο συνιστώνται από το Άπειρον και τη Νομοτέλεια, πρέπει να προσθέσουμε περισσότερες πληροφορίες για την πληρέστερη αποκρυπτογράφηση των εννοιών τους.

Το Άπειρον είναι άνευ Αρχής... Κι επειδή, όπως λέει ο Λουκρήτιος «Τίποτα δεν μπορεί να δημιουργηθεί από το τίποτα...», η άποψη μιας Μεγάλης Έκρηξης σε ένα Σύμπαν, που μόνον η Φιλοσοφία μπορεί να το δει «απ' έξω προς τα μέσα», είναι αστήρικτη νομοτελειακά και μη επιστημονική.

Όλα τα στοιχεία που συγκροτούν τις δομές του Απειρού είναι «εκ της αυτής ουσίας», ομοούσια στον μερισμό τους και στο άθροισμά τους, που αφορά στο σύνολο των κόσμων.

Όταν τα δομικά στοιχεία του Σύμπαντος είναι ομοούσια, τότε το Σύμπαν μόνον ως νοητικόν δύναται να θεωρηθεί και κατ' επέκτασιν μόνον η ανθρώπινη νόηση, όταν βρίσκεται σε μέθεξη μαζί του, μπορεί να το συλλάβει.

Μια από τις μεγαλύτερες πλάνες που χαρακτηρίζουν πολλούς επιστήμονες της εποχής μας, είναι ότι διαχωρίζουν το «επιστημονικό κύρος» από το «θεολογικό».

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΖΩΗ

Οι Νόμοι που συγκροτούν το Σύμπαν, είναι η Απόλυτη Νοημοσύνη του. Η Απόλυτη Νοημοσύνη είναι το Μοναδικό και Αιώνιο Αρχέτυπο που δεν περιγράφεται στο σύνολό του, περιγράφεται όμως στα μέρη του.

Είναι απαραίτητο να καταστήσουμε σαφές ότι, αναζητώντας την ταυτότητα του Απείρου μέσα από την Νόηση, στην πραγματικότητα αναζητάμε το Θεό μέσα από την Ψυχή. Η Ουσία του Απείρου είναι η Ουσία του Θεού, η δε Ουσία της Ψυχής είναι η Ουσία της Νόησης.

Η ύλη στο Σύμπαν, όχι απλά μετέχει της Νόησης, αλλά η ίδια η Νόησης συγκροτεί δομικά την ύλη.

Το Άπειρον ορίζεται μόνον ως φιλοσοφικό κατηγορημα και κανένας μαθηματικός ή γεωμετρικός προσδιορισμός μπορεί να του αποδοθεί.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Όλοι οι προσωκρατικοί Φιλόσοφοι συμφωνούν ομόφωνα, ότι οι ιδιότητες του Απείρου, δηλαδή οι κοσμολογικές σταθερές του, αφορούν στα ακόλουθα κατηγορήματα: «Το Σύμπαν και το Άπειρον ανάγονται στην ίδια ουσία. Είναι ενιαίο, σταθερό, αδιαίρετο, ομογενές και ομότροπον, αγέννητο και άναρχο, ανώλεθρο και πλήρες, μεριστόν και ταυτόχρονα αμέριστον».

Ο Αριστοτέλης στα «Φυσικά» του καταδικάζει την ιδέα της Μεγάλης Έκρηξης, δηλαδή την «αρχή» ενός σύμπαντος, με την φιλοσοφική ρήση: «Η αρχή και το πέρας αναιρούν την έννοια του Απείρου».

Άρα, δεν υπάρχει ούτε αρχή, ούτε τέλος για το Σύμπαν.

Η νοητική σκοπιμότητα του Απείρου, εκφραζόμενη με τους Νόμους, συγκροτεί την φυσική Δημιουργία, μέσα σε μία θαυμαστή εξέλιξη και ανέλιξη του Σύμπαντος, που συνιστούν την πληρότητά του και την Αιωνιότητά του.